

Konečně.

Tuhle zemi už nic nezachrání před děsivými změnami.

Nikdo si nepamatuje, jak se tu objevili, najednou ale svět ovládají lidé. Zabírali území po území, učili se a vynalézali, až se dostali do bodu, kdy se začali navzájem rozdělovat. Nejprve to byli chytrí a hloupí. Poté hezcí a oškliví. Netrvalo však dlouho a jejich dělení někdo zatrhnu. Daná osoba se rozhodla lidstvo rozdělit podle něčeho, co si nemohli vybrat, něčeho, co je už od začátku neskutečně fascinováno a na co nemohli přestat myslet.

Barvy očí.

Na prvním místě stojí lidé snad nejvíce podobní andělům, jejich bledě modré oči se blyškají jako vzácné draho-kamy a nejčastěji světlé lokny se jim vlní na ramena nebo u krku. Často byste slyšeli jejich překrásný hlas prozpěvovat melodické písně nebo viděli jejich štětec běhat po plátně a vytvářet umělecká díla.

A pak zde žijí hnědoocí lidé, milí, obětaví a pracovití, jejichž pleť je opálená od dlouhé práce na polích, jejich ruce jsou zručné od všemožných činností a většinou tmavé vlasy jim často padají do očí, protože nemají čas si jich moc všímat.

Třetí skupina společnosti je ale příliš plachá a nejistá na to, aby se více zapojovala, protože žije daleko od všeho a všech. Zelenoocí jsou plaší, tišší povahy, ale přesto plní přítažlivých tajemství a překvapení, někdy se zdají okolí až příliš nebezpeční a hlavně - nikdo z nich není takový, za jakého ho na první pohled máte.

...

Její pravá noha došlápne těsně vedle jedné ze slunečnic značící hranici země, podle níž se také jmenuje – Sunflowerlands. Julia zde žije od narození jako hnědooká z hnědooké rodiny a je spokojená, proč by si taky stěžovala? Má vše, co potřebuje – milující rodinu, střechu nad hlavou, velkou zahradu plnou květin a keřů, slunce na nebi a hudbu v hlavě. Brouká si, když pobíhá podél slunečnicové řady, její špina-

vé, původně sytě žluté boty se boří do trávy plné rosy. Za ní utíká Carlos, její nejlepší přítel. Slyší jeho smích kousek za svými zády a musí se také zasmát. Jen tak tak se vyhne překrásnému modrému motýlu, poklidně poletujícím kolem. Zato Carlos se ho lekne a uskočí do strany.

„Ale no tak, je to jenom motýl!“ zastaví se před ním se smíchem a našpulí na svého kamaráda plné tmavé rty.

„Lekl jsem se,“ vydechne rozesmáté Carlos, vyčerpaně si opře dlaně o kolena a prohne se v zádech, jeho tmavá pleť se místy leskne potem. „Bože... takhle jsem si dlouho nezaběhal...“

„Abys nám neztloustl,“ rýpne si pobaveně Julia a povytáhne na něj jedno obočí.

„Já? S tím nepočítej, pokud budu pořád takhle pracovat,“ zvedne k ní pohled a Julia jen sleduje, jak se mu do tmavých očí opírá sluneční světlo a vytváří v nich odlesky. Po jeho tmavé pleti stéká malá kapka potu, ani jim nedošlo, že uběhli přinejmenším pár stovek metrů. Jak se smáli a užívali si, vůbec to neřešili. Teď jen tiše oddechují a usmívají se na sebe jako blbečci.

„Měl bys začít běhat jako já,“ nakloní Julia hlavu na stranu a po tváři se jí rozlije úsměv. „Co ty na to? Nech už to pole být.“

„A co rodiče?“ odvěti s přimhouřenýma očima. „To není tak jednoduché, jak si myslíš, Jul. Ale tak... zkusit bych to někdy mohl.“

„Taky myslím,“ uchechtne se Julia a zvesela si tleskne, následovně se ještě zatočí na špičce jako balerína, a když se zastaví, pohledem zase spočine na Carlosovi a jeho denimovém oblečení. Zatímco v Angeldomu se hodně nosí hedvábí, lidé tady v Sunflowerlands upřednostňují klasickou džínovinu nebo oblečení tkané z čisté bavlny. Vítr se opře do jejich mahagonových loken a červených šatů zdobených bílými puntíky. Chvilí na sebe jen hledí, pak se ale dívka tiše zachichotá. „Budu už muset jít, dneska vařím večeři.“ A bez jakýchkoli dalších slov se rozeběhne vysokou orosenou trávou pryč.